

Casal Parroquial

Des del «Ronsana» passat fins aquest, el Casal ha estat l'escenari d'alguns actes, dels quals en farem un petit comentari per estendre el seu contingut als lectors de la revista:

FESTIVAL INFANTIL

Divendres, 19 de març, Sant Josep: Hi hagué el Festival Infantil, organitzat pels joves del Casal, i representat per infants i adolescents de tots els barris del poble.

El Festival es pot dir que va sortir força bé, encara que es podria millorar, ja que d'una representació a l'altra es feia molt llarg d'esperar. En quant a les representacions i els acudits, tots eren ben escollits i alguns d'ells també ben interpretats els quals feien gràcia de debò. D'altres potser no sortiren tan bé, alguns per falta de preparació i d'altres per falta d'experiència, doncs el diàleg entre ells, tot i essent molt bo, per falta de pronunciació i d'aixecar la veu, els espectadors no l'entenien del tot.

Per últim escolliren unes escenes de la tan popular obra «Heidi», les quals hem de dir que sí que van sortir molt bé, i va servir perquè el Festival acabés d'una manera bonica, i amb un sentit molt infantil i molt ingenu, que al cap i a la fi aquesta era la intenció dels seus organitzadors: programar pels infants. I sembla que val molt la pena que algú pensi amb ells, ja que sovint i sobretot els diumenges, els infants els tenim oblidats i ells no poden començar a aprendre, col·laborar i estimar les coses del poble perquè precisament falta gent que els hi vulgui dedicar unes estones.

CINE-FORUM

Dissabte, dia 27: Sessió de cine-forum. La pel·lícula «La ley del silencio», encara que una mica vella, tenia un significat molt profund, el tema versava sobre uns treballadors d'un port, els quals estaven sota el poder d'uns traficants de màfia, i aquests simulant un accident feien desaparèixer el treballador que més nosa els feia, i els treballadors per por, no gosaven dir res fins que en aquell barri hi arribà un capellà, i donà compte que el seu apostolat estava més enmig d'aquells pobres obrers que no pas amb massa rosaris dins l'església, i així ho va fer, treient-ne el seu fruit.

El que passa és que hi ha espectadors que hi van per veure cine i d'altres per passar l'estona, i llavors el silenci no és absolut. A l'hora del col·loqui els joves que s'ho han preparat i el mossèn, exposen les seves opinions i els espectadors també hi diuen quelcom. De totes maneres, s'han d'anar veient els seus resultats.

Una escena del teatre infantil representat el dia del Festival

HUMOR I DIBUIX PELS INFANTS

Diumenge, dia 28: El Sr. Escobar, el qual ara ja gairebé tots coneixem, dibuixant humorístic, va fer unes lliçons de dibuix per tots els assistents a aquella sessió de tarda, la majoria infants. Els va ensenyar des de l'inici del ninot fins al seu acabament. També feia pujar algun nen a la pissarra perquè aquest li fes cinc punts i ell li preguntava on volia el cap, i llavors sobre aquells punts hi feia el corresponent ninot amb tota la seva gràcia. D'altres li feien un número a la pissarra i els deia quin dibuix hi volien, i a partir d'aquell número en sortia un elefant, un cérvol, una truja, etc. Va fer també unes caricatures d'alguns nens allà presents, signades per ell, i els hi va regalar. I per acabar va pintar els seus tan populars germans ZIPI y ZAPE empaïtant un gos perquè els hi havia pres el berenar. Pobre gos era de plànyer, perquè si l'atrapen, l'un portava una espasa i l'altre una destrat. Dos infants li varen fer un petit obsequi i així es va acabar la trabada.

CONFERÈNCIA - COL·LOQUI

Dimart, dia 30: Va tenir lloc la Conferència-col·loqui «El problema de l'estalvi en el moment actual». Per començar he de dir que la Conferència va ser interessantíssima. El Sr. Josep M.º Prats Esteve, sense volguer-ho demostrar massa, els assistents en varen treure'n la conclusió que és un gran expert sobre aquest tema i molts d'altres. L'assistència va ser molt reduïda, no sé el perquè, però ell va actuar igualment com si el Casal hagués estat ple fins dalt.

Donava gust sentir-lo. Ell aconsella que l'estalvi avui dia encara és vàlid, i que encara que la societat sembla que ens invita a gastar-ho tot i a consumir més i més cada dia, que no ens deixem temptar i que estalviem el que poguem, i quan tinguem suficient estalvi que invertim però amb seny, molt de seny, que no fem cas del bon aspecte de les persones, de la publicitat ni de res, perquè avui més que mai

i tal com estan les coses un s'ha de lliurar en absolut dels «indeseables». Diu que l'estalviador està mal vist per la societat d'avui, que fins i tot l'Estat li carrega d'una manera injusta uns impostos sobre els seus estalvis, els quals han estat guanyats amb el seu esforç de cada dia. Però que no ens desanimem, que si bé és cert que ara estem dins d'un túnel fosc i ple d'entrebancs, si perseverem amb constància, algun dia trobarem la sortida d'aquest túnel i la normalitat tornarà altra vegada entre nosaltres. I moltes més coses interessants, però que no hi ha lloc per dir-les aquí. Al final el col·loqui va ser molt animat i interessant, doncs es feien preguntes molt afines.

«CONTINENT SENSE ESPERANÇA»

Dissabte, dia 3: Sessió de diapositives amb el tema «Continent sense esperança», a càrrec del Dr. Eduard Padrós.

Tampoc el Casal estava ple del tot, i tampoc sabia dir el perquè, ja que l'exposició que el Dr. Padrós ens va presentar era una meravella. Era el fruit de tot un viatge llarg i fatigós a través de l'Àfrica del Sud. Segurament que molts de nosaltres mai no podrem arribar a fer una excursió d'aquest tipus, degut a molts conceptes que no cal pas anomenar-los.

Doncs amb les vistes que ens oferí aquest senyor amb tres pantalles i amb so estereofònic i a voltes amb gravacions d'origen, gairebé podem dir que ja l'hem feta aquesta excursió, i per cert ben barat, ja que l'entrada era completament lliure, quan si haguéssim hagut de pagar una entrada en proporció al valor econòmic de la seva preparació i l'exclusivitat del reportatge, ja ens hauríem pogut gratar la butxaca de valent.

Les diapositives són d'una fantàstica claredat i expressió. Podem contemplar els costums dels nadius, les seves danses, les seves rareses, i per la narració més que per la visió, descobrim que el tracte entre blancs